

Sygn. akt VI K 385/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lipca 2018r.

Sąd Rejonowy Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu Wydział VI Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Izabela Hantz – Nowak

Protokolant: staż. Iza Józwiak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań Wilda -----

po rozpoznaniu dnia 25.06.18r.

sprawy :

A. R. s. W. i L. zd. O., ur. (...) w P.

oskarżonego o to, że:

w dniu 11.03.2018r. na przejściu dla pieszych mieszczącym się na ul. (...) a ul. (...) w S. dokonał uszkodzenia pojazdu marki S. (...) o nr rej. (...) poprzez uderzenie smyczą trzymaną w rękę w jego karoserię, czym dokonał jego uszkodzenia w postaci wgniecenia i zarysowania klapy bagażnika i tylnego prawego nadkola, w wyniku czego powstały straty o wartości 1 703,39 zł na szkodę A. S. (1)

tj. o przestępstwo z art. 288 § 1 kk

I. Oskarżonego A. R. uznaje za winnego popełnienia w sposób opisany wyżej przestępstwa z art. 288 § 1 kk i za to na podstawie art. 288 § 1 kk, przy zastosowaniu art. 37a kk, wymierza oskarżonemu karę grzywny 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych po 10 (dziesięć) zł każda.

II. Na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę kwoty 1703,39 (jeden tysiąc siedemset trzy 39/100) zł na rzecz A. S. (1).

III. Na podstawie art. 627 kpk oraz art. 1, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie 70 zł i opłatę w kwocie 100 zł.

/-/ SSR I. Hantz – Nowak

UZASADNIENIE

W dniu 11 marca 2018r. ok. godz. 10:00 pokrzywdzona A. S. (1) jechała samochodem marki S. (...) o nr rej. (...), ul. (...) w S., w kierunku ronda. Na przejściu dla pieszych przy Alei za os. (...), oskarżony A. R. opuszczał pasy wraz z psem. Pokrzywdzona zbliżała się z prędkością ok. 30 km/h. Pies już był dawno na trawniku, a oskarżony miał krok do wejścia na chodnik po przejściu całego przejścia. Pokrzywdzona nie zatrzymała się przed pasami, tylko delikatnie wyminęła oskarżonego. Oskarżony zdenerwował się, cofnął i zamachnął się smyczą, którą uderzył w samochód. Pokrzywdzona wtedy zatrzymała się, oskarżony zaczął iść w jej kierunku i krzychał coś do niej. Pokrzywdzona wystraszyła się i odjechała do domu, po czym wraz z mężem udała się na policję. W samochodzie był uszkodzony tylny prawy błotnik

i maska bagażnika, było wgniecenie i odprysnięcie lakieru. Wycena naprawy przez zakład blacharski wynosi 1703,39 zł (. 12 i 13).

Oskarżony A. R. ma 45 lat, ma wykształcenie ogólne średnie, nie pracuje, robi remonty dorywczo, jest żonaty, był karany:

- wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 14.02.17r. VI K 767/16 za przestępstwo z art. 190 § 1 kk na karę grzywny 150 stawek po 20 zł, 3 lata zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną i zbliżania do niej na mniej niż 20 m,

- wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 10.12.13r. VI K 1720/13 za przestępstwo z art. 226 § 1 kk na karę grzywny 100 stawek po 20 zł,

- wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 17.06.11r. VI K 1656/10 za przestępstwo z art. 224 § 2 kk na karę 5 m-cy pozbawienia wolności,

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Gnieźnie z dnia 27.08.08r. II K 197/08 za przestępstwo z art. 158 § 1 kk na karę 1 roku i 4 m-cy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres 5 lat, zakaz kontaktowania się z poszkodowanymi, dozór kuratora, nawiązkę,

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 22.03.08r. IV K 401/06 za przestępstwo z art. 270 § 1 kk na karę 6 m-cy ograniczenia wolności,

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 29.07.02r. IV K 735/02 za przestępstwo z art. 224 pkt 2 ustawy o pow. obw. obrony RP na karę grzywny 100 stawek po 20 zł.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- częściowo wyjaśnień oskarżonego (k. 46, 16, 48)

- zeznań świadka A. S. (1) (k 47-48, 1-2, 10),

- dokumentów w postaci: protokołu oględzin (k. 6-7), album (k. 11), kosztorys (k. 12-13), karty karnej (k. 18-19, 42-44).

Oskarżony A. R. w postępowaniu przygotowawczym i przed Sądem nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że był na środku przejściu dla pieszych, gdy przejechał obok niego samochód, samochód przejechał bardzo blisko, gdyby nie odskoczył to został by potrącony, smycz trzymał w taki sposób, że była luźna i przypadkowo mogła uderzyć w przejeżdżający samochód, był to odruch bezwarunkowy. Gdy ta kobieta się zatrzymała oskarżony krzychał do niej, że ma dzwonić na policję, ona wtedy odjechała.

W ocenie Sądu, wyjaśnienia oskarżonego jedynie w części zasługują na wiarę. W świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie budzi bowiem wątpliwości Sądu, iż w dniu 11.03.2018 r. oskarżony znajdował się na przejściu dla pieszych oraz że pokrzywdzona widziała pieszego poruszającego się w miejscu oznakowanym jednak był on już o krok wejścia na chodnik więc ominęła go delikatnie poruszając się z prędkością nie większą niż 30 km/h. Wyjaśnienia o treści – takiej, że oskarżony znajdował się na przejściu i że pokrzywdzona nie zatrzymała się tylko go ominęła potwierdzenie w zeznaniach pokrzywdzonej. Sąd nie dał natomiast wiary wyjaśnieniom oskarżonego na okoliczność tego, iż oskarżony znajdował się na środku przejścia dla pieszych, że jedynie odwrócił się i że siłą bezwładności smycz trzymana przez niego w ręce uderzyła w samochód pokrzywdzonej albowiem pozostaje to w sprzeczności z zeznaniami świadka A. S. oraz protokołem oględzin pojazdu. W związku z tym przyjęta przez oskarżonego linia obrony nie znalazła potwierdzenia w materiale dowodowym. W pozostałym zakresie, nie pozostającym w sprzeczności z ustaleniami stanu faktycznego, Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego.

Tym samym Sąd dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonej A. S. (1) albowiem jej zeznania były zgodne z dokumentami w postaci protokołu oględzin oraz doświadczeniem życiowym i logiką. Świadek w swoich zeznaniach w postępowaniu

przygotowawczym opisał przebieg zdarzenia i potwierdził to na rozprawie głównej w dniu 25.06.2018 r. Zeznania tej treści znajdują potwierdzenia w protokole oględzin uszkodzonego samochodu. W ocenie Sądu, przebieg zdarzenia odpowiada prawdzie. Przede wszystkim, ze względu na to, że świadek konsekwentnie potwierdzała, że nie zatrzymała się przed przejściem dla pieszych tylko ominęła znajdującego się tam oskarżonego, co mogło go w jakiś sposób zdenerwować ale nie uprawniało go do dalszego zachowania. Po drugie, mając na uwadze posturę oskarżonego – waży 130 kg i ma wzrostu ok. 2 m, pokrzywdzona będąc sama w samochodzie mogła jak najbardziej wystraszyć się zachowania oskarżonego, który krzychał coś w jej stronę i zbliżał się trzymając w ręku smycz. Więc zareagowała w ten sposób, że oddaliła się i po zabranii męża udała się na policję. Po trzecie, analizując protokół oględzin trudno przyjąć, że opisane tam uszkodzenia pojazdu powstały na skutek bezwarunkowego ruchu smyczą przez oskarżonego. Nadto, pokrzywdzona nie zna oskarżonego i nie ma żadnego powodu by go niesłusznie pomawiać, zwłaszcza, że szczerze podła, iż nie zatrzymała się przed przejściem dla pieszych. Tak więc, mając na uwadze całokształt materiału dowodowego oraz zasady logiki i doświadczenia życiowego należy uznać, że zeznania świadka zasługują na wiarę.

Sąd dał wiarę dokumentom wskazanym w ustaleniach stanu faktycznego, gdyż zostały sporządzone przez uprawnione osoby, w granicach ich kompetencji, nie były kwestionowane przez strony, a Sąd nie znalazł podstaw, by to uczynić z urzędu.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu, oskarżony zachowaniem swym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 288 § 1 kk.

W dniu 11.03.2018 r. na przejściu dla pieszych mieszczącym się na ul. (...) a ul. (...) w S. dokonał uszkodzenia pojazdu marki S. (...) o nr rej. (...) poprzez uderzenie smyczą trzymaną w rękę w jego karoserię, czym dokonał jego uszkodzenia w postaci wgniecenia i zarysowania klapy bagażnika i tylnego prawego nadkola, w wyniku czego powstały straty o wartości 1 703,39 zł na szkodę A. S. (1), czyli dopuścił się przestępstwa z art. 288 § 1 kk.

W ocenie Sądu, wina i sprawstwo oskarżonego w sposób jednoznaczny wynika z zeznań pokrzywdzonej A. S. (1) a także dokumentów, w tym protokołu oględzin. Oskarżony widząc samochód pokrzywdzonej zamachnął się trzymaną w rękę smyczą i uderzył w pojazd, powodując jego uszkodzenia. Oskarżony działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim uszkodzenia samochodu, prawdopodobnie za to, że pokrzywdzona nie zatrzymała się przed przejściem. Jednak, nie uprawniało to oskarżonego do umyślnego uszkodzenia samochodu.

Zgodnie z brzmieniem art. 288 § 1 k.k. przestępstwa uszkodzenia mienia dopuszcza się ten, kto cudzą rzecz niszczy, uszkadza lub czyni niezdatną do użytku. Przedmiotem bezpośredniego działania sprawcy przestępstwa z art. 288 § 1 k.k. jest cudza rzecz.

Przestępstwo uszkodzenia mienia należy do przestępstw umyślnych, to jest zachowanie sprawcy musi być ukierunkowane na określony cel, którym jest uszkodzenie cudzej rzeczy. Niezbędnym warunkiem przypisania przestępstwa uszkodzenia jest działanie umyślne. Niezbędne jest zatem wykazanie, iż sprawca miał świadomość znaczenia swojego działania, to znaczy tego, że chciał zniszczyć cudzą rzecz ruchomą.

Przestępstwo uszkodzenia mienia jest przestępstwem materialnym. Do jego znamion należy skutek w postaci uszkodzenia rzeczy.

Odnosząc powyższe rozważania teoretyczne do realiów przedmiotowej sprawy należy uznać, iż oskarżony A. R. swoim zachowaniem wypełnił wszystkie znamiona zarzucanego mu czynu, to jest dokonania przestępstwa uszkodzenia mienia. Nie ulega wątpliwości, że zamiarem oskarżonego była chęć uszkodzenia pojazdu pokrzywdzonej.

Uznając sprawstwo i winę oskarżonego za udowodnione w zakresie opisanym powyżej Sąd przystąpił do wymierzenia mu kary adekwatnej do stopnia zawinienia, społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu, a także uwzględniając cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara winna osiągnąć w stosunku do oskarżonego oraz warunki i właściwości osobiste oskarżonego. Ponadto, orzeczona kara powinna spełniać rolę w zakresie kształtowania

świadomości prawnej społeczeństwa. Kara wymierzona oskarżonemu winna przede wszystkim uwzględniać motywację i sposób jej zachowania, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na niej obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstw. Ponadto Sąd, wymierzając kary – zgodnie z dyspozycją art. 53 § 2 k.k. – uwzględnił także właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób jego życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu.

Przy wymiarze kary Sąd, kierując się dyrektywami wymiaru kary zawartymi w art. 53 § 1 i 2 k.k. miał na uwadze tak okoliczności obciążające jak i łagodzące dotyczące oskarżonego. I tak, w pierwszej kolejności Sąd jako okoliczności łagodzącej brak zatrzymania się przez pokrzywdzoną przed przejściem dla pieszych oraz jako okoliczność obciążającą przyjął działanie na szkodę innej osoby oraz uprzednią karalność oskarżonego. Mając na względzie powyższe orzeczono karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 10 złotych każda. W ocenie Sądu, kara grzywny spełnia stawiane przed nią cele i uwzględnia wszelkie okoliczności mające na nią wpływ, uwzględnia sytuację finansową oskarżonego i jego możliwości zarobkowe.

W pkt II wyroku Sąd orzekł obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę kwoty 1703,39 zł na rzecz pokrzywdzonej. Kwota 1703,39 zł stawi koszty naprawy uszkodzonego pojazdu, zgodnie z wyceną z zakładu blacharskiego.

W punkcie III wyroku Sąd na podstawie art. 627 kpk i art. 1, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie 70 zł i opłaty w kwocie 100 zł, uznając brak podstaw do zwolnienia.

/-/ SSR I. Hantz – Nowak